

РЕШЕНИЕ

№ 2264

гр. София, 18.08.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-A СЪСТАВ, в публично заседание на четиринадесети април през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Мариана Георгиева

Членове: Виолета Йовчева
Димитър Ковачев

при участието на секретаря Емилия М. Вукадинова
като разгледа докладваното от Виолета Йовчева Въззивно гражданско дело
№ 20211100507812 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл.258 и сл. ГПК.

С решение от 26.02.2021г. по гр.д. № 26052/2019г. на СРС , III ГО, 81 състав е осъдено М.В.Р. /МВР/ да заплати на Г. ПЛ. ГР., на основание чл. 234, ал. 8 и ал. 10, във вр. с чл. 239, ал. 1 от ЗМВР /ред. ДВ, бр. 10/2018г./ във вр. с чл. 189, ал. 1, т. 3 и ал. 6 от ЗМВР, сумата 13 702. 10 лева, представляваща дължимо обезщетение за неизползван отпуск за ненормиран работен ден за периода от 01.04.2006г. до 02.07.2018г., ведно със законната лихва върху главницата от датата на исковата молба - 10.05.2019г. до окончателното изплащане, както и на основание чл. 86 ЗЗД - сумата 833. 54 лева, представляваща лихва за забавено плащане на главницата за периода от 03.10.2018 г. до 09.05.2019 г.

Срещу решението е подадена въззивна жалба от ответника Министерство на вътрешните работи /МВР/, с оплаквания за неговата недопустимост и неправилност, поради нарушение на материалния закон и съдопроизводствените правила. Въззивникът поддържа възражението за липса на пасивна процесуална легитимация по предявените искове. Сочи, че работодател на ищеца се явява учреждението, в което се изпълнява службата, като то дължи определената заплата и всички други допълнителни възнаграждения и обезщетения във връзка със служебното правоотношение. Предвид изложеното твърди, че надлежен ответник е Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/, чийто директор е второстепенен разпоредител с бюджетни средства и може да бъде конституиран като надлежна страна в

процеса, а МВР е само орган по назначението. Излага, че е ирелевантно за пасивната легитимация по спора, че служебното правоотношение е прекратено по заповед на Министъра на вътрешните работи. Поддържа, че обезщетението по чл. 234, ал. 8 от ЗМВР за неизползван отпуск по чл. 189, ал. 1, т. 3 от ЗМВР е заплатено напълно като част от плащане в общ размер от 9 291. 21 лв., начислено към ведомост за заплата от м. август 2018г. Отделно оспорва приетия размер на полагащия се на ищеца годишен отпуск, тъй като определения в разпоредбата на чл. 187, ал. 6, т. 1 ЗМВР размер от 12 дни е максимален, а не фиксирано определен. Излага съображения, че в приетата по делото съдебно-счетоводна експертиза се дават заключения за част от процесния период на несъществуващо към онзи момент правно основание. Моли съда да обезсили първоинстанционното решение и да прекрати производството по делото, евентуално да го отмени, като отхвърли предявените иски, с присъждане на разноски.

В срока по чл. 263, ал. 1 ГПК въззиваемият - ищец Г. ПЛ. ГР. в депозиран от него отговор в срока по чл. 263, ал. 1 ГПК, оспорва въззивната жалба като неоснователна и моли съда да я остави без уважение. Поддържа, че именно МВР е надлежен ответник по предявения иск. Твърди, че в изплатената сума от 9 291. 21 лв. не е включено обезщетението за отпуск по чл. 189, ал. 1, т. 3 от ЗМВР. Моли съда да потвърди първоинстанционното решение. Претендира разноски.

Софийски градски съд, като обсъди събраните по делото доказателства, становищата и доводите на страните, съгласно разпоредбата на чл. 235, ал. 2 от ГПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК, поради което е допустима.

Съгласно чл. 269 ГПК, въззивният съд проверява правилността на първоинстанционното решение само в рамките на релевираните оплаквания, а служебно следва да ограничи проверката си само за валидност, допустимост на решението в обжалваната част, както и спазване на императивните норми на материалния закон /т. 1 на Тълкувателно решение № 1/09.12.2013г. по тълк.д. № 1/2013г., ОСГТК на ВКС/.

Първоинстанционното решение е валидно и допустимо. Настоящият съдебен състав намира за неоснователни доводите за липса на процесуална легитимация на ответника МВР. Съгласно константната практика на ВКС, обективирана в Решение № 187/20.06.2013г. по гр. д. № 47/2013 г., III ГО. на ВКС, Решение № 14/17.02.2011г. по гр. д. № 625/2010 г., III ГО на ВКС, пасивно легитимиран да отговаря по иски, предявени от държавен служител в М.В.Р. за обезщетения, произтичащи от прекратяване на служебно правоотношение, е МВР като администрация на органа по назначаването, а не тази на дирекцията, в която държавният служител е изпълнявал длъжността си. Съгласно чл. 227 от ЗМВР, заповедта за прекратяване на служебното правоотношение на държавен служител се издава от съответния орган по чл. 158 или 159 от ЗМВР. Заповедта за прекратяване на служебното правоотношение в случая е издадена от Министъра на вътрешните работи,

поради което следва да се приеме, че той е органът по назначението. С оглед на това, МВР като администрация на министъра, е пасивно легитимирано да отговаря по искове за права, свързани с прекратяване на служебното правоотношение, вкл. по предявения иск за заплащане на обезщетение по чл. 234, ал. 8 от ЗМВР.

Производството е образувано по искова молба на Г. ПЛ. ГР. срещу М.В.Р. /МВР/, за осъждане на ответника да заплати на основание чл. 234, ал. 8 и ал. 10, във вр. с чл. 239, ал. 1 от ЗМВР (ред. ДВ, бр. 10/2018 г.) във вр. с чл. 189, ал. 1, т. 3 и ал. 6 от ЗМВР и чл. 212, ал. 1, т. 3 от ЗМВР (отм.) /прецизирана от настоящия състав с оглед действието на ЗМВР (отм.) за част от процесния период/, сумата 13 702. 10 лева, представляваща дължимо обезщетение за неизползван отпуск за ненормиран работен ден за периода 01.04.2006 г. - 02.07.2018г., ведно със законната лихва върху главницата от датата на исковата молба - 10.05.2019 г., до окончателното изплащане, както и на основание чл. 86 ЗЗД - сумата от 833. 54 лева, представляваща лихва за забавено плащане на главницата за периода от 03.10.2018 г. до 09.05.2019г.

В отговора на исковата молба ответникът е релевирал възражение, че на ищеца е изплатено цялото дължимо обезщетение по чл. 234, ал. 8 от ЗМВР за неизползвания от него платен годишен отпуск. Направил е възражение за изтекла погасителна давност.

По делото не се спори, че ищецът е заемал длъжността старши инспектор, началник на група (главен разследващ полицай) в сектор „Разследване“ към 04 РУ при СДВР. Служебното правоотношение на ищеца е било прекратено със заповед № 8121К-7478/28.06.2018г., издадена от Министъра на вътрешните работи. Не е спорно и обстоятелството, че той е работел на ненормиран работен ден.

За да постанови решението си, първоинстанционният съд е приел, че пасивно легитимирано да отговаря по предявения иск е МВР, като администрация на органа по назначаване, а не структурата, в която ищецът е изпълнявал задълженията си – СДВР. Като лице, работещо на ненормиран работен ден, на ищеца се полага допълнителен платен годишен отпуск по чл. 212, ал. 1, т. 3 вр. чл. 211, ал. 5, т. 1 от ЗМВР (отм.) и чл. 189, ал. 1, т. 3 вр. чл. 187, ал. 6, т. 1 от ЗМВР (Обн., ДВ. бр.53 от 27 Юни 2014г., изм. и доп. ДВ. бр.14 от 20 Февруари 2015г.) Приел е, че доколкото не е издадена конкретна заповед за определяне на размера на този отпуск, на ищеца се полага максимално допустимият от 12 дни годишно. Посочил е, че задължението за заплащане на обезщетение по чл. 234, ал. 8 от ЗМВР става изискуемо от момента на прекратяване на служебното правоотношение и от този момент започва да тече погасителната давност по отношение на него, която към датата на предявяване на иска не е изтекла.

Настоящият съдебен състав намира решението за правилно и законосъобразно, като съдът препраща към мотивите на СРС по реда на чл. 272 ГПК. С оглед доводите в жалбата, следва да се отбележи следното:

На първо място, следва да се посочи, че действително, отпускът по чл. 189, ал. 1, т. 3 от ЗМВР, респ. по 212, ал. 1, т. 3 от ЗМВР (отм.) е определен в

максимален, а не фиксиран размер от 12 дни. Настоящият съдебен състав намира, че в конкретния случай следва да бъде съобразена практиката на ВКС, формирана по приложението на чл. 83, ал. 1, т. 3 от ЗДАНС, който се явява идентичен с относимите разпоредби на чл. 189, ал. 1, т. 3 от ЗМВР и по 212, ал. 1, т. 3 от ЗМВР (отм.) - Решение № 45/ 22.02.2016 г. по гр. д. № 4195/2015 г., IV Г О. на ВКС; Решение № 235/08.11.2016г. по гр. д. № 2082/2016 г., III ГО. на ВКС и Решение № 146/13.06.2018г. по гр. д. № 278/2018г., IV ГО. на ВКС. Съгласно посочените решения, когато съответният административен ръководител не упражни правомощието си да издаде заповед, с която да определи конкретния размер на полагаемия се допълнителен платен годишен отпуск на служителите, на служителя следва да бъде признато правото на допълнителен отпуск в установения от закона максимален размер от 12 дни. Този извод е мотивиран с положението, че никой не може да извлича ползи от собственото си недобросъвестно поведение, както и че случая не намира приложение разпоредбата на чл. 156, ал. 1, т. 2 от КТ, с която се определя минимален размер на допълнителния платен годишен отпуск за работа при ненормиран работен ден при трудови правоотношения. В конкретния случай, по делото не са представени актове на съответния административен ръководител, с които да се определя размера на дължимия на ищеца допълнителен отпуск по чл. 189, ал. 1, т. 3 от ЗМВР, респ. чл. 212, ал. 1, т. 3 от ЗМВР /отм./ за съответната година, поради което той има право на пълния размер от 12 дни.

В хода на производството и във въззивната жалба не е оспорен периода на работата, положена извън редовното работно време, както и начина на изчисляване на дължимото обезщетение по смисъла на чл. 187, ал. 5, т. 1 ЗМВР в съответната редакция за служител на ненормиран работен ден , поради което, по аргумент от чл. 269 от ГПК, тези въпроси не следва да бъде изследвани от въззивната инстанция.

Неоснователни са и доводите за заплащане на дължимото обезщетение за неизползван отпуск по чл. 189, ал. 1, т. 3 от ЗМВР, респ. по 212, ал. 1, т. 3 от ЗМВР /отм./. По делото е представена справка за изплащане на обезщетение за неизползван отпуск при прекратяване на трудовото правоотношение от 13.08.2018г., съгласно която на ищеца е изплатено обезщетение по чл. 234, ал. 8 от ЗМВР /изм. и доп. ДВ. бр.103 от 27 Декември 2016г./ от 9 291. 21 лв. за неизползван отпуск от 110 дни, съгласно справка рег. № 228р-18012/26.07.2018г. От съдържанието на цитираната справка не може да се направи извод, че в посочения брой дни е включен и отпускът по чл. 189, ал. 1, т. 3 от ЗМВР, респ. по 212, ал. 1, т. 3 от ЗМВР (отм.). Напротив, с оглед общия размер на отпуска и стажът на ищеца в системата на МВР, се касае за неговия редовен и допълнителен платен годишен отпуск по чл. 189, ал. 1, т. 1 и 2 от ЗМВР. Цитирането в горепосочените справки на разпоредбата на чл. 234, ал. 8 от ЗМВР, в текста на която се предвижда обезщетяване на неизползвания отпуск по чл. 189, ал. 1, т. 3 от ЗМВР, не означава, че в справките непременно е включен отпускът и по тази точка.

Във въззивната жалба не се поддържа наведеното пред първата инстанция възражение за погасяване по давност на вземането за обезщетение

за неизползван отпуск. За пълнота следва да се посочи, че същото е и неоснователно. Непаричното право не може да бъде трансформирано в парично, докато съществува правоотношението между държавния служител и МВР, нито може да бъде упражнено едностранно от държавния служител, поради което давността не започва да тече до момента на прекратяване на правоотношението – така Решение № 197/07.10.2019г. по гр. д. № 786/2019 г., IV ГО. на ВКС, Решение № 268 от 08.04.2020 г. по гр. д. № 1313/2019 г., IV ГО на ВКС.

Предвид изложеното, за ищеца е възникнало право на обезщетение по чл. 234, ал. 8 от ЗМВР. Доколкото не са наведени доводи относно начина на изчисляване, следва да се приеме, че дължимото на ищеца обезщетение е във възприетия от първоинстанционния съд размер от 13 702. 10 лева, съобразно заключението на приетата ССЧЕ.

Предвид основателността на главния иск, основателна се основава и акцесорната претенция по чл. 86, ал. 1 от ЗЗД за заплащане на обезщетение за забава в размер на законната лихва за периода от 03.10.2018г. до 09.05.2019г.

в размер на сумата 833. 54 лева. По отношение на иска за лихва не са релевирани конкретни оплаквания в жалбата. За пълнота следва да се отбележи, че правилно в мотивите на обжалваното решение е прието, че по арг. от 234, ал. 10 ЗМВР, ответникът е в забава с изтичане на тримесечен срок от прекратяване на служебното правоотношение.

Поради съвпадането на изводите на въззивния съд с тези на първоинстанционния съд, въззивната жалба следва да бъде оставена без уважение като неоснователна, а обжалваното с нея решение на СРС-потвърдено, като правилно и законосъобразно.

По разноските:

При този изход на делото, право на разноските има единствено въззиваемият - ищец, но по делото няма данни да е направил такива.

На процесуалния представител на ищеца – адв. Д.П. следва да бъде присъдено претендираното адвокатско възнаграждение, на основание чл. 38, ал. 2 от ЗАдв., в размер на сумата 966. 07 лв.

Така мотивиран, Софийски градски съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение от 26.02.2021 г. по гр.д. № 26052/2019г. на СРС III ГО, 81 състав.

ОСЪЖДА М.В.Р. да заплати на адв. Д.П., АК – гр. Плевен, с адрес гр. Плевен, ул. ****, оф. 4, на основание чл. 38, ал. 2 от ЗАдв, сумата 966. 07 лв. – адвокатско възнаграждение.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВКС при условията на чл. 280, ал. 1 и 2 ГПК в 1-месечен срок от съобщенията до страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____